

Pismo k'o svetinja

To je jedan događaj moj iz mladosti. Ja sam živio na slapovima Krke. Imamo mi imanje, livade gori tako da sam svaki dan bio na kupanju. I jedno ljetno doba, ekskurzija je bilo sa svih strana i dolazi jedna ekskurzija iz Francuske, iz Pariza. I jasno, mi domaći se na slapovima kupamo. E a one kad su vidile, došle i one na slapove. I ona je mala djevojka, studentica skočila ali nije van izišla i ja san skočio i izvadio je van. I tako, trevija je neki doktor, vođu su nekako uspili. Došla je nekako sebi i ona traži od mene adresu. I ja joj da adresu iz Zagreba. U studentskom domu sam živio. Nije prošlo petnaest dana kako se vratila kući, ona meni poslala Eiffelov toranj. A ja našu katedralu, ona meni Notre Dame katedralu. I to je tako išlo sa dopisnicma. I jednom piše ona meni pismo i u pismu bič kose, parfem Chanel kad sam otvorija miris. Da ono kod nje više nije prijateljstvo, da se nešto kod nje podburila ljubav. E sada men stavilo u mat poziciju i sad trebam ja njoj odgovoriti na njezino pismo. Odgovorit joj da, znate i sami kad nemaš plana životnog treba izbalansirati nešto. Ja ću vam samo kratko uvod pisma ispričati. Ime joj je Jacqueline.

Napisa san: Draga Jacqueline, obuzet sam tvojim pismom koje me povratilo na naše drage uspomene. Uvijek se rado sjećam i želio bih da nam tako drage uspomene budu uvijek trajne. Da li je naša ljubav dio romantizma koji grije srca koja su tako udaljena? Jeste. Kod mene nije vizija već stvarnost koja je obuzela čitavo moje biće. Sanjam o braku i malom Jacquesu koji neće ovaako patiti kao što patimo mi ali ne možemo nikom da kažemo jer nisu doživili istinsku ljubav kao mi. Draga Jacqueline, naša je ljubav bogata. To je uvod pisma.

To je pismo prepisalo 120 žena u B paviljonu u studentskom domu u Zagrebu. To je bilo 1965. Nije prošlo ma ni mjesec. Petnaest dana. Dolazi Jacqueline u Zagreb i ostala je kod mene tjedan dana. I ja san je pratija do Ljubljane. Ja san ima u džepu malo kapulice. Idu suze. Idu i njoj. Rasplakali se. Vlak sta, razdvojili se. Vlak odma ide, ne zadržava se. I ja san uspio na-trag uhvatit se na vlak za Zagreb. Za jedno dvadeset dana dobio sam paket. Odijelo, krava-tu, zlatne dugmadi, sve komplet. I ona posli toga dolazi kod mene u Zagreb. Bila je par put u Zagrebu. I gledajte kako je to sve skupa išlo.

Trevin jednu Francuzicu i dečka, zaručnici. I oni kako moram doći u svatove kod njih. A ja sam bio u Njemačkoj. I pitam ja šefa. Dvaput me telefonski zvali i poslali mi telegram. Šef meni kaže: "Idi". Kad se vratiš, nema problema. Ja u Pariz, iz Pariza u Normandiju. To je skroz bilo doći na Atlantiku. I osta san četiri- pet dana. I sad, moram se Jacqueline javit. Kad je ona čula glas. Ja francuski ne govorim dobro ali talijanski govorim. I ona dobro govori talijanski. Imala je tetu u Milanu pa je učila talijanski. I ja osta kod Jacqueline u Parizu sedam- osam dana. A ona iz bogate familije, ima joj je ćaća pet- šest hotela. Tako da san ja obiša pravo Pariz sa njon. I tako, malo se dopisivati i to je otišlo. Udala se, muž joj je ima saobraćaj, nije moga hodati nikako. Ona je ispričala njima kako san joj spasio život i tako su me primili jako dobro.

Upozna san poslije miss Austrije. Došli muž i žena kod mog sinovca. I ono prišli. Ja kažem ja san ima jednu prijateljicu u Austriji a gledali na televiziji miss bombon na televiziji. Reko: "Ima san jednu prijateljicu, veliku ljubav. Elizabeta Rider." Oni se čude. Pitao san ih kad će doći opet. Dolazili su par puta gori od moga sinovca. Donija ja pismo i sliku. Oni stali se krstititi. Vidite ona je bila miss Austrije a ja san onda bio mister Balkana. To je bila priča velika i zato se nisan oženio. I šta ćeš.

